

НКОЛЕНКО Ксенія

Криворізький навчально-науковий інститут
Донецького державного університету внутрішніх справ,
доцентка кафедри соціально-гуманітарних та загальноправових
дисциплін факультету №1,
кандидатка філософських наук

ГЛОБАЛІЗАЦІЙНІ СКЛАДОВІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Сучасний світ активно та динамічно розвивається, одним з принципів розвитку виступає сам факт об'єднання, єдності, певної конгломерації на різних рівнях, це і особливості економіки, і політики, і охорони здоров'я, і питання забезпечення мирного співіснування. Глобалізація як така проявляється у формуванні загальних, спільних, зрозумілих більшості ідей, проблем та потреб. Враховуючи сучасний розвиток суспільства важливо розуміти, що більшість проблем вирішити самостійно в межах навіть однієї країни фізично не можливо. Певні проблеми зачіпають інтереси більшості або виступають за своєю суттю багатоскладовим, розгорнутим структурно явищем. Тому і їх вирішення потребує спільного якщо не вирішення, то точно пошуку відповідей, спільного розгляду проблеми. Навіть в науці останнім часом спостерігається тенденція дослідження предмету на стику багатьох дисциплін, для чого треба не просто об'єднати зусилля, але і об'єднати методологію, шукати спільними зусиллями вирішення загальної задачі, нехай і кожен це здійснює в своїй площині.

Власне глобалізація – це явище міжнародного, культурно-інформаційного, соціально-політичного, суспільно-історичного характеру, що проявляється у вигляді певних взаємодій – обмінів, пошуків, узагальнень, утворень, які мають загальний характер. Тобто набувають рис конституювання нових норм, відмови від звичних, стандартизованих, укладених складових.

В науці на даний момент не існує єдиного визначення глобалізації, через те що, різні дослідники віддають перевагу різним складовим цього поняття. Проте найбільш універсальним на нашу думку виглядає наступне визначення: «глобалізація – це загальний термін, що позначає усе більш складний комплекс трансграничних взаємодій між фізичними особами, підприємствами, інститутами і ринками, що виявляється в розширенні потоків товарів, технологій і фінансових засобів, у неухильному зростанні й посиленні впливу міжнародних інституцій громадянського суспільства, у глобальній діяльності транснаціональних корпорацій, у значному розширенні масштабів

трансграничних комунікаційних та інформаційних обмінів, насамперед через Internet, у трансграничному перенесенні захворювань і екологічних наслідків і в усе більшій інтернаціоналізації певних типів злочинної діяльності» [1, с. 14]. До глобалізованого світу відносить простір, в межах якого відбувається перетворення в єдину зону, що має спільні складові – територіальні, економічні, соціальні, торгові, тощо.

Проте, не менш важливою частиною глобалізаційних процесів виступає спільне, чи хоча б зрозуміле, дещо узагальнене співвідносне історичне минуле, не обов'язково це має бути існування в політичному сенсі, швидше це ментальні, культурні, свідомі складові. Цінності, ідеї, прагнення – ось структурні елементи діяльності, що виступають такими фундаментальними основами для об'єднання. На нашу думку саме визначальними елементами є духовні складові, що обумовлюють підстави для спільної діяльності уможливають співіснування як таке, не дивлячись на загальне людське багатоміття.

Українське суспільство історично завжди існувало в про європейських тенденціях, концепціях [2], навіть тоді, коли суто політично, не було можливо дотримуватись певних ідей (в радянський період), історично в Україні у філософській традиції завжди домінували європейські ідеї та тенденції, доволі рано світогляд українців побудувався на ідеях, що були запозичені, адаптовані та розвинені з грецької античної філософської традиції та згодом, країн сучасної західної Європи.

Тобто філософське мислення українців, яке формує загальне уявлення про світ та наше місце в ньому, є таким що будується на ідеях позитивізму, структуралізму, інтуїтивізму та інших західних філософських категорій, течій та напрямків. Тобто Україна є європейською державою не тільки в географічному плані, але й в історико-культурному, соціально-політичному (прагнення до волі, свободи, активна громадянська позиція, прагнення дієвості в усіх сферах життя), ментально-когнітивному. Звичайно, що подолання відриву нашої країни від інших європейських держав є першочерговою задачею, особливо в умовах повномасштабної війни. І хоча конкретні дії реалізовувались і раніше (ухвалення законів, реформи різних сфер життєдіяльності), українське суспільство потребує більш конкретних та дієвих рішень.

Не можна не відмітити ґрунтовну підтримку європейською спільнотою нашої країни, зміну поглядів щодо членства України в Єврозоюзі більшістю його представників, проте багато невіршених питань не втрачають своє актуальності та потребують якнайшвидшого їх вирішення та розглядання. Євроінтеграція відбувається на всіх рівнях, і якщо раніше нашому суспільству була властива багатовекторність, то на

даний момент можемо констатувати консолідацію української спільноти на про європейському векторі розвитку.

Література

1. Воронкова В.Г. Філософія євроінтеграції. *Гуманітарний вісник ЗДІА*. Запоріжжя, вип. 25. 2006, С. 14-29.
2. Шевчук А.В. В єдиній європейській родині. Україна у Раді Європи: десять років на шляху до демократичних цінностей. *Політика і час*. 2005. № 9-10. С.11-18.

MYROSHNYCHENKO Nataliia

Donetsk State University of Internal Affairs,
Kryvyi Rih Educational and Scientific Center,
PhD in Pedagogical Sciences, Associate Professor

VYSHNEVSKA Kira

State University of Economics and Technology,
PhD in Pedagogical Sciences, Associate Professor

MULTILINGUALISM AS A MEANS OF EUROPEAN INTERGATION FOR UKRAINE

In an increasingly globalised world, both the European Union and Council of Europe place emphasis on citizens being able to communicate in 'mother tongue plus two languages'[2,p.81]. There are countries which set examples of multilingualism. Belgium has three official languages: Dutch in the North, French in the South and a small minority speaks German. Its bilingual capital, Brussels, is mainly French with Dutch as minority. Finland has two "national languages", Finnish and Swedish, and the minority languages Sami. Luxembourg is a rare example of a truly trilingual society, in that it not only has three official languages, Luxembourgish, French and German, but has a trilingual education system. The Netherlands have two official languages, Dutch which is the primary language and Frisian which is recognized as a minority language. Switzerland has four national languages; German, French, Italian and Romansh. The cantons Valais, Fribourg and Bern are bilingual (French and German), while canton Graubünden is trilingual (German, Romansh and Italian). Canada is officially bilingual under the Official Languages Act and the Constitution of Canada that require the federal government to deliver services in both official languages – English and French.

These countries benefit from multilingualism at national and individual levels. The advantages at a nation level come like that: the diversity in language as well as culture is considered a sign of attraction for tourists for a